

hedsråds muligheder i det kirkelige lokaldemokrati. Det gør vi bl.a. ved at øge fleksibiliteten i de folkekirkelige budgetprocedurer og ved løbende at justere de folkekirkelige finansieringsstrukturer.

Angående overførslen af udgifter til kirkeblade vil jeg henvise til Folketingets forhandlinger, side 3525, fra den 2. februar 1996, hvoraf vores tilsagn om overførsel af disse udgifter til de almindelige driftsudgifter fremgår.

Den i lovforslaget foreslåede ændring af budgetproceduren forbedrer muligheden for at tilrettelægge arbejde efter lokale ønsker og behov. Den større fleksibilitet i de forskellige budgetmodeller finder vi væsentlig, bl.a. fordi menighedsrådenes arbejdsvilkår er vidt forskellige alt efter, hvor i landet dette arbejde finder sted.

Vores bekymring her går udelukkende på, at lovforslaget med de mange nye kapitler kommer til at virke kompliceret, fordi menighedsrådsarbejdet jo bygger på lægmedlemmer uden embedsværk. Derfor vil vi i Socialdemokratiet opfordre ministeren til at tage højde for dette i den bekendtgørelse, som det er tanken at lovændringerne skal følges op med. Socialdemokratiet er også meget positivt indstillet over for ændringsforslag fra ministeren med henblik på forenklinger.

Socialdemokratiet har allerede udtrykt sin betænkelighed ved anvendelsen af det meget værdiladede begreb sognefuldmagt. Vi mener, at dette begreb kan skabe problemer. Vi har derfor også med tilfredshed konstateret, at kirkeministeren er åben over for at forsøge ordet sognefuldmagt udskiftet med en anden glose, der bedre dækker begrebets indhold uden den store risiko for misforståelser.

Umiddelbart kan lovforslagets bestemmelser om beslutningsproceduren ved såvel indgåelse som ophævelse af en ændret budgetprocedure virke uhensigtsmæssige. Vi anerkender dog, at der i de enkelte sogne og menighedsråd skulle være et udbredt ønske om netop denne beslutningsprocedure. Derfor tilslutter vi os også denne del af lovforslaget, idet vi ser det som en slags forsøgsordning, der på sigt måske åbner for en højere frihedsgrad.

Som det sidste udvalgte punkt fra det aktuelle lovforslag vil jeg fremhæve, at Socialdemokratiet grundlæggende er enig i lovforslagets model til finansiering af præstestillingerne. Vi ønsker nemlig, at staten fortsat skal sikre den basale sognepræstbetjening, men vi ser gerne, at behovet for særpræstestillinger dækkes af de kirkelige midler.

Bodil Thrane (V):

I bemærkningerne til lovforslag nr. L 138 står der, at formålet er at styrke menighedsrådenes og provstiernes mulighed for en bedre og mere nøjagtig budgettering, og så står der endvidere »med henblik på en smidiggørelse og forenkling«.

Det sidste er ikke helt i overensstemmelse med lovforslaget, for der er for mig at se ikke meget forenkling i det foreliggende lovforslag. Det bliver vi nødt til at se på i udvalget, før Venstre kan give sin hele og fulde støtte til det.

Men intentionerne i lovforslaget er vi enige i. Vi fandt det nyttigt med udvalgsarbejdet for at finde en bedre, enklere og mere forståelig model for folkekirkens økonomi, således at de folkevalgte menighedsråd får de bedste redskaber til at gøre det arbejde, de er valgt til, nemlig at interessere sig for folkekirkens ve og vel, og ikke at være gode til at sætte sig ind i bureaukratiske regler.

Derfor er vi lidt ærgerlige over, at resultatet af udvalgsarbejdet er blevet til forandringer, men ikke forenklinger.

Men når det er sagt, kan jeg medgive, at vi er enige i, at menighedsrådene nu får mulighed for at gøre brug af Brande-modellen. Dog må vi så sige, at der må findes en løsning for de kommuner, hvor der er flere provstier. Det må ikke være sådan, at menighedsrådene i et enkelt provsti kan blokere for alle provstiets menighedsråd, blot fordi de ligger i samme kommune.

Vi finder det også i orden, at kirkebladsudgifter fremover bliver almindelige driftsudgifter.

Med hensyn til rådighedsbeløb i øvrigt kunne man såmænd godt forsvare at afskaffe det, fordi menighedsrådene jo langt hen ad vejen heldigvis har visioner og lægger planer, som vi finder ikke behøver at være rammebelagt.

Så finder vi bemyndigelsen til ministeren om tidssterminerne i forbindelse med budgetproceduren helt i orden. Men det virker noget bureaukratisk, når kirkeministeren skal udstikke nærmere regler for provstiudvalgsmødernes forbrug af blyanter.

Endelig skal jeg understrege, at vi i Venstre fortsat mener, at folkekirken som sådan jo bygger på sognemenigheden, hvor menighedsrådenes valg af præst er elementært. Disse præstestillinger bør fortsat finansieres efter gældende model, hvorved staten lever op til sin fulde forpligtelse.

Men hvis der er økonomisk mulighed for det, kan vi helt tilslutte os, at folkekirken nu får sine